

*LAMPADARUL
DE AUR*

Temelii

II

T. Austin–Sparks

TEMELII

CAPITOLUL 3

De citit: Psalmul 11:3; Efeseni 4:7,8,11-16

Zidire și luptă

Vom analiza acum un alt aspect al acestui important subiect al temeliiilor. În Psalmul 11, de la care am început meditația noastră, există o trăsătură ce se regăsește peste tot în Cuvântul lui Dumnezeu și care este legată de temelii și de zidire. Dacă analizăm cu mai multă atenție acest psalm, vedem că David, în perioada când a scris psalmul, a fost înconjurat de multă trădare, împotrivire și antagonism. Cei răi își încordau arcul în întuneric să tragă în cel drept; în mijlocul acelei vrăjmașii, psalmistul se referă la temelii și, tot atunci, el spune: „Domnul este în Templul Lui cel sfânt“; avem, astfel, două lucruri care formează un întreg, și anume zidirea și lupta. Templul, temeliiile, Vrăjmașul și atmosfera conflictuală. Veți descoperi pretutindeni în Cuvântul lui Dumnezeu că aceste două lucruri se găsesc întotdeauna împreună.

Când Neemia a zidit zidul Ierusalimului, sabia și mistria se aflau alături una de alta; zidirea și lupta merg mână-n mână. Pentru zidirea templului lui Solomon, David îi supuse pe toți vrăjmașii de primprejur, pentru a face posibilă zidirea. Zidirea nu a fost posibilă până ce lupta nu-și împlinise lucrarea ei. Când trecem la interpretările spirituale, în Noul Testament, ale ilustrațiilor din Vechiul Testament, găsim că aceste lucruri merg mereu împreună. Oriunde dai de zidire, dai întotdeauna și de luptă.

Dacă privim în prima Epistolă către corinteni, întâlnim acolo un exemplu foarte izbitor al acestui adevăr. Zidirea din acea epistolă are loc alături de o extraordinar de mare bătălie. Lupta este legată de zidire. Ei bine, și dacă trecem la Epistola către efeseni, vedem același lucru. Aici este Casa, „locașul lui Dumnezeu prin Duhul“, aici este Adunarea, care este trupul lui Cristos, și aici ni se vorbește mult despre zidirea trupului; dar tot în această Epistolă vedem că toate acestea sunt în prezența vrăjmașului, a domniilor și stăpânirilor, a stăpânitorilor întunericului acestui veac. Zidirea se desfășoară în luptă, în conflict, și capitolul patru conține în sine aceste elemente. Dacă ați citi chiar acum, cu atenție, acele versete, v-ați da seama că apostolul vorbea despre zidirea trupului – și despre tot ce era legat de acest proces – ca având loc în prezența

antagonismelor, a primejdiilor, a pericolelor, a opoziției spirituale. Ce sunt: viclenia dibace, momelile rătăcirii, vânturile de învățătură, valurile minciunii? Sunt elemente ale luptei, ale conflictului, sunt forțele oponente Adunării, trupului lui Cristos. Acestea sunt lucruri de care se leagă desfășurarea, desăvârșirea și împlinirea scopului lui Dumnezeu în Adunare, și care se împotrivesc înaintării credincioșilor. Iar apostolul spune, că este important ca sfinții să fie bine înrădăcinați, să ajungă la un loc unde să fie așezați, și așezați în plinătate, unde fiecare dintre ei să fie un mădular responsabil, vrednic de încredere în trupul lui Cristos. La aceasta se referă paragraful în cauză.

De ce trebuie puse temelii sănătoase

Să trecem acum să vedem scopul, obiectivul și apoi vom vedea ce anume lucrează la realizarea aceluia obiectiv. Care este obiectivul ce se are în vedere aici? Este faptul că fiecare mădular al trupului lui Cristos trebuie să fie un mădular responsabil, eficient, având funcționalitate; să fie într-o poziție de unde să poată, cu destoinicia lui Cristos, să stea împotriva șireteniei, a vicleniei și a amăgirilor celui rău, împotriva vânturilor și valurilor de rătăcire. Dar, preaiubiților, cu siguranță că voi și eu suntem conștienți, în aceste zile, de necesitatea ca fiecare mădular al lui Cristos să fie în acea poziție. Situațiile cu care se lupta Pavel în zilele lui sunt situații pe care le găsim din belșug și astăzi. Desigur, în zilele lui ele au apărut prin aceia care erau gnostici, oameni ce pretindeau că au înțelepciune, că sunt în posesia cunoașterii. Despre gnostici, care susțineau că au înțelepciune și cunoștințe religioase, Pavel a spus că gnosticismul lor opera prin: șiretenie, viclenie, vânturi și valuri de rătăcire, învățături false, doctrine false. Indiferent care ar fi echivalentul de azi al gnosticilor, gnosticismul este larg răspândit. Cu alte cuvinte, sunt valuri și vânturi de rătăcire ce mătură pământul și ele sunt așa de subtile, încât mintea naturală nu poate să vadă adevărul din spatele fațadei, judecata sau discernământul obișnuit nu poate detecta greșeala, eroarea. Ele sunt astfel învelite în forme biblice și frazeologie scripturală, încât pruncii, copiii despre care vorbește Pavel, sunt duși cu ușurință în rătăcire – e vorba de aceia care sunt, în sens greșit, copii din punct de vedere spiritual. Nu e ceva rău să fii copil al lui Dumnezeu, să fi un prunc născut de curând, dar e rău să fii copil atunci când ar trebui deja să fii bărbat și la aceasta se referă apostolul aici. În prezența acestor lucruri, și în așteptarea,

potrivit cu ceea ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu, ca ele să sporească, să ia amploare și să devină din ce în ce mai subtile, fiind însoțite de minuni, necesitatea pe care a văzut-o apostolul atunci și care ne este arătată clar și nouă prin Cuvântul Duhului este ca fiecare mădular al lui Cristos să ocupe acea poziție de unde să poată sta împotriva acelor viclenii, să aibă o temelie sănătoasă și să fie așa de înrădăcinat și bine așezat, încât să nu poată fi dus în rătăcire. Slujirea de care este nevoie astăzi este slujirea în această direcție. Luați aminte la acest cuvânt, veți avea nevoie de el! Dacă nu ați făcut deja asta, nu va dura mult până vă veți confrunta cu aceste viclenii ale rătăcirii, cu aceste șiretlicuri ale învățaturii false, aceste valuri și vânturi de doctrine și, dacă nu sunteți bine înrădăcinați și așezați, veți fi duși în rătăcire, veți aluneca și veți fi măturați.

Având deci conștiința unei situații și nevoi așa de grave și de serioase, cred că acest cuvânt ne este dat de Domnul și trebuie să luăm aminte la el. Fiecare mădular al lui Cristos, fără nici o excepție, trebuie să fie un mădular responsabil, înțelept, să funcționeze, și dacă acest lucru nu este valabil în cazul vreunui mădular, acel mădular este într-o poziție periculoasă. Dar nu suntem surprinși că apariția acestor vânturi și a acestor valuri duc în rătăcire mulțimi de creștini. Mai devreme sau mai târziu ei se vor împotmoli și nu vor ști unde se află pentru că, în ciuda faptului că au Noul Testament și în ciuda faptului că au Epistola către efeseni, care, în ea însăși, este suficientă în acest scop, așa de mulți dintre copiii Domnului nu sunt învățați, instruiți, așezați în Cristos, ca să poată să discearnă, să înțeleagă, să judece lucrurile și să rămână tari în ziua cea grea.

Sfinții ca ziditori

Să privim acum cu mai multă atenție la acest pasaj din Cuvânt: „(El)...a dat daruri oamenilor“, adică „a dat pe unii apostoli“. El a dat apostoli oamenilor. „...pe unii proroci.“ El a dat proroci oamenilor. „...pe unii evangheliști; pe alții păstori și învățători.“ Acestea sunt darurile pe care El le-a dat oamenilor. „Oamenii“ de care este vorba aici se referă, desigur, la toți cei aleși. Evangheliștii sunt pentru a-i aduce înăuntru pe cei aleși, ceilalți sunt, în principal, pentru a se ocupa de aceia care au fost aduși înăuntru. Astfel, ceea ce se are în vedere este Adunarea, trupul lui Cristos, și în relație cu Adunarea ca trup al lui Cristos au fost date aceste daruri de către Domnul după înălțarea Lui. Acestea sunt darurile – dar rețineți că

ele au fost date cu un scop anume și pentru o țintă anume. Ele au fost date pentru „desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Cristos, până vom ajunge toți la unirea credinței...“. Nu despărțiți prin virgulă aici. Nu trebuie să fie nici o pauză. „Pentru desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de slujire“, ca și cum lucrarea de slujire ar fi legată de apostoli, proroci, păstori, învățători și evangheliști. Nu este legată de aceștia. Lucrarea acestor daruri trebuie să aibă ca rezultat faptul că sfinții ajung într-o poziție de slujire, și numai în măsura în care sfinții sunt într-o poziție de slujire (aceasta înțeleg eu prin a funcționa) sunt ei în siguranță. Nu doar apostolii, prorocii, evangheliștii, păstori și învățătorii slujesc, ci toți sfinții sunt chemați să slujească. Toți sfinții, fiecare mădular al trupului lui Cristos este un slujitor, potrivit gândului divin. Și numai în măsura în care ei sunt în acea poziție de slujire, într-o stare care îi califică pentru slujire, adunarea este în siguranță. Slujirile pot fi tot așa de variate precum sunt de numeroase mădulele trupului lui Cristos. „Pentru desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de slujire.“

Să clarificăm termenii. Cuvântul „desăvârșirea“. Veți spune: „Desigur, dacă am fi desăvârșiți, am putea sluji. Cu siguranță că mai e mult de mers pe această cale, mai avem încă mult de mers în acea direcție, ca să ajungem la țintă.“ Dar acest cuvânt „desăvârșire“ pe care îl întâlnim aici nu asta înseamnă. El este folosit adeseori ca termen medical și o traducere literală ar fi „refacerea“: pentru refacerea sfinților. Dacă ai un accident și suferi leziuni, ești dus la spital și ești refăcut, și exact aceasta înseamnă cuvântul de aici. Refacerea sfinților, a-i face întregi. Uneori cuvântul este folosit pentru mobilarea unei case. Nu ți-ar plăcea să locuiești într-o casă nemobilată. Trebuie să o mobilezi înainte de a putea locui în ea. Cuvântul este folosit în Matei în legătură cu mrejele, când Domnul i-a văzut pe niște oameni reparându-și mrejele. Este același cuvânt. Erau rupturi în acele mreje și mrejele trebuiau să fie aduse în stare bună, pentru a putea fi întregi, potrivite pentru lucrarea căreia îi erau destinate. Se poate că, în sensul cel mai înalt, acelea nu erau niște mreje desăvârșite, dar erau mreje întregi, complete. Și tocmai aceasta scoate în evidență apostolul aici. Nu o stare de perfecțiune divină în noi, ci o stare de deplinătate în Cristos. „Pentru refacerea sfinților în vederea lucrării de slujire.“ Dregerea mrejelor se făcea în speranța prinderii de pești. Problema cu așa de mulți creștini și motivul pentru care așa de mulți sunt purtați de aceste vânturi și valuri de doctrine sunt date de existența așa de multor goluri, goluri mari, în

înțelegerea lor privitoare la Cristos, în cunoașterea pe care o au ei despre Cristos, în înțelegerea adevărului: goluri, spărturi, deschizături prin care intră rătăcirea, și ele au nevoie să fie reparate. Aceste daruri sunt date tocmai pentru a-i corecta pe sfinți, ca ei să poată împlini lucrarea de slujire. Este așa de diferit de rânduiala tradițională cu care suntem obișnuiți, că slujirea este ceva sub care ne situăm noi de câteva ori pe săptămână, slujire de la amvon sau de pe o platformă. A ne situa sub ea – fie că ne bucurăm de acea slujire sau o suportăm -acesta este scopul în ce ne privește pe noi; am făcut ce era obligatoriu pentru noi, ne-am făcut datoria, ne-am așezat „sub slujire“. Dar nicidecum nu aceasta este slujirea. Slujirea este rezultatul, în funcționarea ta practică, a ceea ce face păstorul, învățătorul sau evanghelistul. Aceasta este slujirea: aplicația practică ce rezultă în inima fiecărui mădular al lui Cristos. Dacă am fi înțeleși cu adevărat acest lucru, ar fi trebuit să fim foarte înaintați pe cale, am fi mult mai departe decât suntem. Gândiți-vă numai unde am fi dacă așa ar fi stat lucrurile. Evangheliștii, prorocii, păstorii și-ar fi împlinit lucrarea lor în mijlocul nostru iar noi am fi mers la Domnul, spunându-I: „Doamne, acest lucru a fost înrădăcinat în mine, vreau să mi-l însușesc și să lucrez în puterea lui“.

Presupunând că am fi făcut aceasta cu fiecare mesaj pe care l-am primit, nu credeți că adunarea ar fi ajuns așezată într-un loc sigur? O istorie cu totul diferită ar fi fost scrisă în prezența vicleniilor diavolului și a mijloacelor lui de amăgire, dacă așa ar fi stat lucrurile. Nu am privi așa de pierduți, ci am privi în inimile noastre și am spune: „Care este rezultatul practic și valoarea durabilă în viața mea, ca mădular al lui Cristos, a acelui mesaj pe care l-am ascultat, a acelei lucrări a darurilor Domnului – apostolul, prorocul, păstorul, învățătorul, evanghelistul? Unde sunt eu în urma celor auzite? Am auzit, am socotit totul ca o slujire, am lăsat-o acolo și i-am lăsat pe ei să meargă mai departe cu slujirea lor? Sau sunt, ca rezultat, un slujitor al lui Cristos?“ Aceasta este o întrebare precisă, nu-i așa? O, unde este puterea în poporul lui Dumnezeu, în adunare – trupul Lui – care să fie rezultatul sigur al înțelegerii Cuvântului lui Dumnezeu? Suntem într-o nevoie disperată de acea putere astăzi, de acea asigurare, de acea întărire.

Responsabilitatea individuală pentru zidire

Remarcați acum: „Pentru desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de

slujire, pentru zidirea trupului lui Cristos“. Apoi lucrarea de slujire, care este lucrarea fiecărui mădular al lui Cristos, trebuie să rezulte în zidirea trupului lui Cristos. Să ne întrebăm acum pe noi înșine: În ce măsură contribuim noi la zidirea trupului lui Cristos? Cât funcționăm noi având rezultat – zidirea trupului? Aceasta este partea noastră, a fiecăruia dintre noi. Aceasta este slujba noastră. Ești tu pregătit să accepți acea responsabilitate, să îți însușești, prin harul lui Dumnezeu, acea lucrare? Nu să fii un partizan, un adept, un pasager, un însoțitor, ci un mădular viu, activ, a cărui prezență în trupul lui Cristos să însemne zidire.

Observăm mai încolo că apostolul pune degetul pe această problemă într-un mod specific. El spune: „...tot trupul, bine încheșat și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste“. Fiecare parte lucrează potrivit măsurii ei, iar rezultatul este zidirea trupului în dragoste. Pavel are ca suport trupul fizic. Cât a cunoscut Pavel despre trupul fizic, așa cum cunoaștem noi azi, nu știu, dar Duhul Sfânt cunoștea totul; și dacă vă gândiți la acele părți minuscule din trupul omenesc, la celulele trupului omenesc și la faptul că întreaga creștere a trupului fizic atârână de funcționarea fiecărei celule minuscule, și trupul este zidit, se dezvoltă numai în măsura în care fiecare celulă funcționează și își face lucrarea ei, aveți o ilustrare minunată și perfect adevărată a modului în care se zidește și se dezvoltă trupul lui Cristos. Tu spui: „Eu sunt doar o parte minusculă, nu am nici o importanță.“ Ei bine, încearcă să numeri celulele din trupul tău, câte celule poți aduna într-un centimetru pătrat din trupul tău? – aproape nenumărate. S-ar putea ca în mintea ta să crezi că ești unul dintre cei care se pierd în mulțime, dar asupra ta se află o responsabilitate mare pentru întregul trup. Nu se pune problema cât de mare ești tu, ci dacă îți aduci contribuția potrivit măsurii tale. Fiecare parte lucrează potrivit măsurii ei. Important este ca fiecare mădular să își facă partea lui, să lucreze potrivit măsurii lui la zidirea trupului lui Cristos. Aceasta este lucrarea și slujba noastră.

O, preaiubiților, va trebui să privim aceasta ca pe o slujbă cu care am fost investiți și să ne privim pe noi înșine ca având această slujbă și responsabilitatea pentru întreg trupul lui Cristos potrivit măsurii noastre. Noi nu putem înțelege acest lucru; nici nu-l vom înțelege vreodată. Ne aflăm în fața unei taine. Cine poate înțelege în totalitate trupul fizic? Sunt mistere legate de el ce nu au fost pătrunse și mă îndoiesc că vor fi vreodată pătrunse.

Adeseori am ilustrat taina trupului omenesc în felul următor: discursul lui Demostene era rezultatul faptului că Demostene și-a luat micul dejun. Ați citit unele dintre acele discursuri care au înrâurit mulțimile și i-au făcut pe oameni să facă ceea ce n-aveau nici o intenție de a face – puterea raționamentelor și a limbajului omenesc. Dacă oratorul nu ar mai fi mâncat, nu ar mai fi ținut discursuri; prin urmare, discursurile lui erau, într-un fel, rezultatul faptului că el mânca, dar cum transformi șuncă și ouă în discursuri, nu știu! Însă e adevărat! Înțelegeți ce vreau să spun. Și cum voi și eu, – atomii care suntem, celulele ce pot fi așa de mici, încât, omenește vorbind, să nici nu fie recunoscute, – putem influența întregul trup al lui Cristos, în bine sau în rău, nu știu, dar așa este. Este un adevăr clar și sigur din Cuvântul lui Dumnezeu: „Și dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el“. Și dacă voi și eu nu ne aducem contribuția, potrivit măsurii noastre, atunci tot trupul suferă, este slab.

Aceasta este, așadar, chemarea – ca fiecare mădular al lui Cristos să fie un mădular activ, responsabil și înțelept, împlinindu-și slujba. Da, dar mai este ceva – „până vom ajunge toți la unirea credinței...“. Am pus acum degetul pe ceva ce este vital. Noi suntem foarte preocupați de unitate. Ne rugăm pentru ea, suferim din cauza lipsei ei, tânjim după ea. Cum se va realiza ea? Care este principiul ajungerii la unitatea credinței? Fiecare mădular îndeplinindu-și slujba, fiind un mădular activ. Care este cauza neînțelegerilor, a dezbinărilor, a schismelor? Ei bine, să privim încă o dată la prima Epistolă către corinteni: „Și eu, fraților, nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovnicești, ci ca unor oameni carnali, ca unor prunci în Cristos... căci tot carnali sunteți. Căci, când între voi este gelozie și ceartă, nu sunteți voi carnali și nu umblați voi în felul omului? Căci, dacă unul zice: ‚Eu sunt al lui Pavel!‘ și altul: ‚Eu sunt al lui Apolo‘, nu sunteți voi oameni?“ (CLV) Sunt dezbinări între voi ca rezultat al faptului că sunteți carnali, iar aceasta înseamnă imaturitate spirituală, lipsa unității credinței. Când fiecare funcționează pe deplin, acesta este un factor puternic care duce la unitatea credinței. Vrăjmașul este pornit să dividă trupul lui Cristos de pe pământ în cât mai multe fragmente. Cum face el asta? În general, prin ignoranța copiilor Domnului. Într-o mare măsură prin dezvoltarea lor spirituală întârziată, într-o mare măsură prin starea lor pasivă, nu activă, din punct de vedere spiritual. Veți descoperi că aceste lucruri stau în spatele celor mai multe activități ale vrăjmașului pe linia

dezbinărilor. Unitatea credinței, spune foarte clar Cuvântul, se realizează prin funcționarea fiecărui mădular, prin contribuția adusă de fiecare, într-un mod viu, la întreg. A fost o zi când niște oameni s-au dus la Moise și s-au plâns că erau unii în tabără care proceau și ei credeau că era vorba de o mișcare de sectarism sau de dezbinare sau ceva de genul acesta; credeau că era o ruptură în părtășie, dar Moise le-a spus: „Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din proroci“. Linia pozitivă este linia mai bună. Când unii își împlinesc slujba și alții nu, este imposibil să se ajungă la unitatea credinței. Noi toți trebuie să fim implicați.

Apoi din nou: „...și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu.“ În limba greacă spune, literal: la cunoașterea deplină a Fiului lui Dumnezeu. „...la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Cristos.“

Apostolul are în vedere aceste lucruri care se mișcă în cerc: „ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire.“ Dacă am putea înțelege limbajul apostolului, aceasta ar arunca mai multă lumină asupra acestei chestiuni. „...prin viclenia oamenilor.“ Literal, – prin înșelăciune – cuvintele grecești se referă la aruncarea zarurilor și la elementul de înșelare; este ceva de genul zarului umplut prin care se produce o fraudă, o înșelăciune, și la așa ceva se face aluzie prin acest limbaj. Mijloacele de amăgire: aruncarea zarului care este întotdeauna astfel aranjat, încât iese spre binele celui care îl folosește. Această rătăcire care merge în cercuri este pentru a-i înșela pe sfinți în privința folosului lor în Cristos, a-i înșela în privința locului lor. Nu acesta este efectul rătăcirii în ultimă instanță?

Da, credincioșii care sunt purtați în felul acesta se trezesc că au fost înșelați în privința realității printr-o fraudă, au pierdut mâncarea prin ceva ce se pretindea a fi avantajul lor. „...prin șiretenia lor“, asta este literal: prin șmecheriile lor istețe. Cuvintele sunt foarte încărcate. Apostolul folosește aici cuvântul care înseamnă „în fiecare faptă, în fiecare lucrare, prin viclenie“. Fiecare faptă de-a lor are o anumită viclenie în ea, o anumită înșelăciune. Și, vai, înșelăciunea diavolului prin doctrine false! Totul pare așa de corect, așa de bun pe de-a-ntregul, conform Cuvântului, dar este acolo ceva ascuns, o șmecherie, o cursă. Poporul Domnului trebuie să fie treaz față de așa ceva. Și numai în măsura în care suntem treji, activi, hotărâți în viața noastră spirituală, putem ajunge în punctul în care simțurile noastre să fie astfel exersate, încât să putem deosebi binele de

rău, să discernem amăgirea. Ce lucru mare ar fi dacă fiecare copil al lui Dumnezeu, care ar trebui, din perspectiva timpului, să fie într-o asemenea stare, ar fi într-adevăr capabil să vadă vicleniile, aceste valuri și aceste vânturi de amăgire, rătăcirea, să vadă unde este fisura, unde este amăgirea, și să fie astfel în stare să îi prevină pe cei care sunt copii în înțeleșul bun al cuvântului, care nu au ajuns încă la vremea când să fie maturi; să fie pentru aceștia o pavăză. Aceste temelii sunt foarte importante. Aceasta este în totalitate o lucrare de temelie și noi trebuie, fără a fi epuizat tot ce cuprind aceste versete, să lăsăm să fim pătrunși de accentul principal și indicația apostolului. După ce s-a spus tot ce putea fi spus, oricât am mai putea adăuga la aceasta, rămâne faptul că voi și eu, fiecare dintre noi, fără excepție, trebuie să mergem astfel cu Domnul, într-un mod activ și pozitiv, încât viața noastră spirituală și simțurile noastre spirituale să fie dezvoltate, aduse la maturitate pentru ca, indiferent care ar fi vicleniile, care ar fi vânturile, care ar fi valurile ce mătură totul în cale, asemenea unui uragan sau tornado sau suflă blând ca briza de vară peste pământ, noi să nu fim clătinați, purtați, ci să avem ochii deschiși la secretul subtil al capcanei și să îi stăm împotrivă. Noi suntem într-o luptă. Zidirea este lupta. Nu există nici un alt tărâm pe care lupta să fie mai reală, mai aprigă, mai neînduplecată decât tărâmul desăvârșirii sfinților, al zidirii trupului lui Cristos. De aceea această Epistolă aduce împreună cele două lucruri. Pe de o parte este adunarea, trupul Lui, pentru a fi zidită și desăvârșită, iar pe de altă parte este furia și lucrarea subtilă a vrăjmașului. Vrăjmașul este pornit să îi înșele pe sfinți, să distrugă adunarea, și singurul mod în care el poate fi înfrânt este ca voi și eu să căutăm să ajungem la plinătatea lui Cristos, să mergem pe cale cu stăruință, nemulțumindu-ne doar cu faptul că suntem mântuiți, ci urmărind în întregime acea plinătate care este posibilă în Cristos. În părtășie cu toți sfinții, până vom ajunge la măsura staturii plinătății lui Cristos.

Domnul să înrădăcească Cuvântul Lui în inimile noastre.

CAPITOLUL 4

De citit: Evrei 5:11-14; 6:1-3.

Acest pasaj, la care s-ar putea adăuga încă altele din Epistolele către romani, corinteni, efeseni, coloseni și din cele ale lui Petru, ne aduce înaintea un lucru fundamental. Fundamental pentru că se adresează, în acest caz, oamenilor foarte religioși și acelor care au moștenit întregul

sistem pe care Dumnezeu Însuși l-a produs. El ne aduce în vedere faptul că, împreună cu Cristos – și având o legătură reală cu Cristos – totul începe din nou. Orice altceva, nu contează ce anume, încetează. Se arată limpede ceea ce lui Pavel îi plăcea așa de mult să spună, și anume că, odată cu moartea lui Cristos, totul s-a terminat, totul! Din punct de vedere religios, lucrul central, în ceea ce privea vechea rânduială, era perdeaua templului; totul se raporta la acea perdea. Cu moartea lui Cristos, acel lucru a fost spintecat și rupt în două din cer, de mâna lui Dumnezeu. Vechea rânduială a fost lovită exact în inima ei. Moartea Domnului Isus a pus, într-adevăr, capăt la tot – atât pe plan religios, cât și altfel – ce aparținea vechii rânduiei și creații și vechiului sistem. Învierea Domnului Isus a fost punctul de unde Dumnezeu a început totul din nou, de la zero. Și nici măcar o parte sau o fracțiune din vechea creație nu a fost trecută în noua creație.

Învierea înseamnă mai mult decât înălțare

Eu cred că destul de mulți oameni au mentalitatea, au ideea, chiar dacă nu și-au formulat-o în mod concret, că a deveni credincios, copil al lui Dumnezeu, creștin, înseamnă a ajunge la un punct anume în viață în care, vorbind metaforic, te urci într-un escalator și pornești pentru a ajunge pe o platformă de sus; ceva de genul continuării vieții la un etaj superior. Cu alte cuvinte, acum, că ai preocupări religioase, preocupări creștine pe care nu le-ai avut înainte, activitățile și energiile tale sunt direcționate pe linii ce sunt în legătură cu Cristos. Acum mergi pur și simplu înainte de la un nou nivel de viață. În felul acesta se confundă învierea cu înălțarea și înălțarea cu învierea. Ei bine, este cât se poate de important (și nu mă tem că sunt prea elementar) să recunoaștem că, atunci când am devenit copii ai lui Dumnezeu, am ajuns în locul unde nu ne-am urcat la un etaj superior, ca într-un lift, ci ne-am rostogolit într-un mormânt și am fost îngropați și, în ceea ce-L privește pe Dumnezeu, nu am mai fost văzuți așa cum eram înainte. Vei spune: „Dar, iată-mă, același eu vechi, același ego vechi, aceeași veche personalitate.“ Aceasta poate fi din punctul tău de vedere, dar nu din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Nu! Ceea ce tu și cu mine trebuie să facem este să acceptăm punctul de vedere al lui Dumnezeu. La aceasta se referă Pavel când spune „socotiți-vă morți!...“. Cu alte cuvinte, acceptă punctul de vedere al lui Dumnezeu. Odată ce ai acceptat aceasta

într-un mod înțelept și hotărât, ești menit să ajungi să cunoști continuu, progresiv, crescând că punctul de vedere al lui Dumnezeu este unul real. Adică, Dumnezeu te-a socotit mort și te socotește mort, și El nu vrea să aibă nimic de-a face cu tine la acel nivel vechi; și dacă tu aduci ceva de pe tărâmul natural, dai de greutate și te trezești că Dumnezeu este împotriva ta. Ajungi în crize și spui: „Ce se întâmplă, Doamne?“ Iar Domnul îți spune: „Acest lucru a fost eliminat de la început!“ Vedeți, este vorba de a accepta punctul de vedere al lui Dumnezeu o dată pentru totdeauna și de a descoperi că el nu este o teorie sau o doctrină, ci o realitate.

Când ai murit?

Săptămâna aceasta mi-a căzut în mână o carte. Titlul de pe copertă m-a impresionat. Probabil că mulți dintre voi o cunoașteți. „Când ai murit?“ Am văzut doar câteva cuvinte din ea; scriitorul spune: „O întrebare ciudată pentru a o pune cuiva“, apoi, puțin mai încolo, continuă: „Ai murit atunci când Domnul Isus a murit pe cruce.“ Eu știu, desigur, ce va trebui să spună despre asta, știu ce va urma, dar acesta este adevărul pe care Domnul cere ca noi să îl acceptăm. Punctul de vedere al Domnului este că voi și cu mine am murit înainte de a ne fi născut, înainte de a fi venit, efectiv, în această lume. În ceea ce privește vechea creație, noi am murit, am murit împreună cu Cristos și Domnul nu are absolut nimic să ne spună sau să facă cu noi până ce noi nu am acceptat această poziție. Primele cuvinte adresate de Domnul oricărui om sunt: „pocăința de faptele moarte“. Totul este mort, fie el lucru religios sau orice altceva, până ce nu cunoști unirea în înviere cu Cristos. Totul este mort până ce nu cunoști unirea cu Cristos în viața de înviere.

Aceasta este poziția în care ne vede Dumnezeu. Crucea Domnului Isus prezentată oricărui bărbat sau femeie reprezintă, în ceea ce-l privește pe bărbat sau pe femeie, un sfârșit absolut și, pe de altă parte, un început al unei rânduiei în întregime noi. Pavel numește rânduiala diferită: „...înnoirea duhului“. Aceasta nu este înnoirea Duhului Sfânt, ci este înnoirea duhului nostru – duhul nostru a devenit nou și din acest lucru derivă orice altceva. Putem vedea aceasta în chiar cazul lui Pavel. Dacă a existat vreodată o ilustrare a ceea ce înseamnă înnoirea duhului, Pavel a fost aceea. Într-adevăr, în cazul lui totul s-a petrecut rapid. Într-o zi el sufla amenințare și moarte împotriva mădularelor lui Cristos, era cuprins de o hotărâre puternică, arzătoare de a-i nimici pe acei creștini, ca peste

câteva ore să stea smerit în fața unei mici adunări din Damasc – pe care avusese de gând s-o distrugă -, învățând niște lucruri pentru tot restul vieții lui.

Aceasta este, într-adevăr, o schimbare a duhului, nu-i așa? Aceasta este înnoirea duhului. Și găsim această schimbare extraordinară manifestată în tot felul de direcții. Gândiți-vă la acest fariseu dintre farisei și la atitudinea lui față de „câini“, cum numea el neamurile (oricine nu era iudeu era „câine“ în ochii unui iudeu). Priviți-l pe acest om, care avea această prejudecată în însuși sângele lui, punându-le acum pe neamuri cel puțin la același nivel cu iudeii și purtând o suferință continuă în viața lui ca acele neamuri să ajungă la bucuria lui Cristos. Ceva s-a întâmplat înlăuntrul lui – un duh nou! Acest lucru se produce numai printr-o criză ce presupune o moarte pe un tărâm și o înviere pe alt tărâm; ceva ce numai Dumnezeu poate face. Și tot ce nu aparține acelei înnoiri a duhului este din vechea creație și ori de câte ori se arată lucrul respectiv, se lovește de bariera de netrecut a Crucii Domnului Isus. Fie ca tot ce este din omul nostru cel vechi – indiferent că e vorba de temperamentul nostru vechi, modul nostru vechi de a judeca, vechile noastre atitudini – să iasă la suprafață. Dacă suntem copii ai lui Dumnezeu, știm foarte bine că în acel punct este ridicată o barieră și că nu putem trece de ea, suntem împiedicați în viața noastră spirituală și trebuie să mergem înapoi și să clarificăm acel lucru. Pentru noi, el este la fel de real ca orice alt lucru din univers. În acel moment noi stăm pe loc din punct de vedere spiritual și sabia arzătoare stă de-a curmezișul cărării noastre. Nu este nici o modalitate de a trece cu lucrul respectiv. Vino cu el aici și vei fi judecat. Vei întâlni judecata lui Dumnezeu. Vei fi frânt. Vei ajunge să stai în fața faptului că Dumnezeu a terminat cu acel lucru cu mult timp în urmă și trebuie să accepți punctul de vedere al lui Dumnezeu. Noi luăm acea poziție, acceptăm adevărul. Nu putem noi înșine să punem capăt vechii creații, dar spunem într-un mod pozitiv: „Socotesc așa cum socotește Dumnezeu.“ Atunci vom descoperi, pe măsură ce mergem mai departe, că, întrucât Dumnezeu a pus lucrul acela sub moarte, moartea se află asupra lui și, dacă el își mai arată vreodată capul, se lovește de sentința morții. Dacă începem să lucrăm pentru Domnul cu propria noastră putere naturală, dăm față cu moartea și, în scurt timp, puterea noastră naturală va ajunge sub moarte. Dacă începem să ne folosim judecata noastră naturală în lucrurile lui Dumnezeu, vom da de un obstacol și în curând vom ajunge

la un punct mort, incapabili de a merge mai departe. Tot ceea ce noi aducem de pe tărâmul natural în lucrurile lui Dumnezeu ne va face să ne confruntăm cu vechea problemă – moartea -, ce a fost menită să se afle peste vechea creație. În măsura în care ne mișcăm în înnoirea vieții, lucrăm cârmuiți de Duhul lui Dumnezeu, umblăm după Duhul, moartea este îndepărtată și noi ne aflăm în viață și putem înainta și ieși biruitori, indiferent cât de multe handicapuri și slăbiciuni am avea în omul nostru natural; noi putem fi biruitori deoarece umblăm în Duhul. „Legea Duhului de viață în Cristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.“ Noi suntem liberi!

Moartea – punctul de plecare al lui Dumnezeu

Știu că aceasta este ceva vechi, familiar pentru mulți și totuși este ceva de care trebuie mereu să ne aducem aminte. Este temelia. Dacă nu avem temelia pusă bine, temeinic, vom ajunge să șchiopătăm. Cunoaștem mulți copii ai lui Dumnezeu care sunt creștini de mulți ani și au lucrat pentru Domnul și, totuși, au ajuns la un punct mort, au dat de o barieră. De ce? Ei bine, cumva, într-un anumit mod, la un anumit punct, ceva din ei înșiși, vechiul lor eu a ieșit la suprafață, a ieșit în evidență, a ieșit în cale. Poate fi ceva din gândirea lor veche, ceva din voința lor veche, ceva din vechile lor afecțiuni, dorințe și sentimente. Acestea și-au găsit cumva o cale de manifestare. Ele Îi stau Domnului în cale. Ceea ce e necesar nu este ca ei să moară din nou, ci ca să ajungă să accepte moartea lor odată pentru totdeauna în Cristos cu privire la lucrul respectiv care a ieșit la suprafață și să se lepede de el și să fie eliberați de legea păcatului și a morții. „Pocăința de faptele moarte.“ Aceasta este exact ce le spune apostolul evreilor: Voi ați ajuns la un punct mort. Ați încetat, pur și simplu, de a merge mai departe. Ați parcurs o anumită distanță, dar acum ați ajuns la un punct oarecare și, de ani de zile, nu v-ați clintit din acel loc. Nu ați trecut dincolo de temelii, nu mergeți mai departe spre maturitate. Nu ați văzut, o dată pentru totdeauna, că ați murit atunci când Cristos a murit. Ați terminat cu tot sistemul și rânduiala vechii creații, religioase sau de altă natură, atunci când ați venit la Cristos. Cristos este sfârșitul legii și Cristos este sfârșitul vechii creații și tot El este și începutul a ceea ce este nou. Să nu ajungeți oboșiți de repetarea vechilor adevăruri, ele sunt foarte importante ca temelii.

Noi suntem destinați, fie că acceptăm acum acest lucru sau nu, fie că

ne place sau nu, să descoperim că temeliala lui Dumnezeu stă în picioare. Aceasta este adevărat și nimeni nu va ajunge într-o poziție reală în relație cu Dumnezeu și cu lucrurile Lui atâta timp cât este legat de vechea creație, cât se află la nivelul vechii creații. Această cale nouă a vieții este atât de îngustă, că nu putem să ne luăm și pe noi înșine pe ea, trebuie să ne lăsăm afară.

Aceasta este, deci, o poziție însușită, și ceea ce fac cei care se botează este că declară, într-un mod practic, că aceasta este poziția pe care au luat-o. Ceea ce urmează să descopere este că ei nu s-au supus doar unei formalități doctrinare, ci au intrat într-o situație foarte reală și, de atunci încolo, Domnul va transpune în practică implicațiile acestui fapt. El va spune: Acesta a murit, nu poți să vii cu el, nu-l scoate din mormânt, pune-l înapoi. Și ei vor descoperi pe tot parcursul drumului că Domnul Își pune, pur și simplu, degetul pe lucruri pe care El le consideră că au luat sfârșit în moartea Fiului Său. Desigur, ori de câte ori acceptăm atitudinea și poziția Domnului față de acele lucruri aflate în moarte, obținem mai mult din Cristos și scăpăm de noi înșine.

Vreau să înțelegem că fiecare dintre noi, de la cel mai înțelept la cel mai neînțelept – potrivit judecății noastre – când ajungem cu adevărat la Cristos, trebuie să învățăm totul de la început. Este adevărat că putem avea o cantitate uriașă de cunoștințe și informații pe care le poate da lumea și, totuși, cel mai înțelept, cel mai bogat în cunoștințe sau în orice alt fel, venind la Cristos, trebuie să învețe ABC-ul lucrurilor spirituale. Totul trebuie învățat de la grădiniță, din leagănul vieții spirituale. Nu are nici un rost să venim la Domnul și să ne închipuim că noi știm ceva. Nu va trece mult timp până vom fi făcuți să vedem că nu știm nimic. Domnul a spus: „Cât de anevoie vor intra în împărăția lui Dumnezeu cei ce au avuții!” Eu cred că dacă El ar fi trăit într-o altă lume decât cea în care se afla la vremea aceea, dacă ar fi trăit în lumea vestică, probabil că ar fi spus: „Cât de anevoie vor intra în împărăția lui Dumnezeu cei ce au cunoștințe!” Lăudata cunoștință, înțelepciune, inteligență a lumii vestice este marea piedică pentru Împărăție. Ea nu este gata să învețe nimic. Când Pavel a ieșit din lumea iudaică, acela a fost lucrul pe care îl spunea tot timpul, și anume că înțelepciunea acestei lumi era marea piedică. Pentru iudei – câștigul pe linia îmbogățirii; pentru neamuri – câștigul pe linia cunoașterii era piedica, și tot ce aparține omului natural trebuie dat la o parte. Este o piedică în calea intrării noastre în Împărăție. Cu cât trăim

mai mult în relație cu Domnul, cu atât cunoaștem mai mult că noi nu știm nimic. Parte din cunoștința pe care o avem este că noi nu cunoaștem nimic și noi tânjim tot timpul să dobândim niște cunoștințe. Nu există un drum regal spre cunoaștere spirituală, noi trebuie să pornim exact de la început și să învățăm lucrurile Domnului pe măsură ce mergem pe cale. Când începem ca tineri creștini, ne închipuim că știm ceva. Dar, desigur, aceasta este nebunia tinereții. Noi învățăm totul de la început. Toate cunoștințele pe care le putem avea în mod natural, dacă le avem, nu contează nimic. Cunoștința spirituală este un lucru diferit. Noi am luat totul de la început, dar când acceptăm această poziție: „Acum trebuie să învăț totul, sunt deschis și doritor să învăț, eu nu știu nimic“, atunci Domnul ne poate învăța. Cel mândru nu învață niciodată nimic. Domnul ne arată ce înseamnă a începe, care este semnificația Crucii referitoare la sfârșitul celor vechi și începutul celor noi.